

Et hellige Ooschel un de elfdausend Jungfraue

För de Pänz vun hügg nohverzallt vum Ingeborg Nitt

Et Ooschel wor de Doochter vun enem Künning un e apaat schön Weech. Sing Eldere hatten et ärg gään un däte et verwenne wie se nor kunnte. Alle Wünsch wollte se im erfölle. Ävver et Ooschel wor e fromm Mädche. Et wollt kein Preziose, kein schön Kledage un kein Spillsaache. Et wollt nor de Hellige Schreff lese un Godd deene. Et ging ovends nit us för ze fiere, ze danze un ze singe, ävver dät en der Kirch bedde un de Nonne em Kluster helfe, der Gaade en Oodnung ze halde un Kledage ze nihe. Et Ooschel hatt ald et Verspreche vörm Herrgodd gegovve, dat et keine Mann han un sing Levve lang nor Godd deene wollt. Weil et esu schön wor, gov et natörlich vill jung Männer, die et hierode wollte, un sugar de Sönn vun Künninge mahte im Aandräg. Ävver dat Weech ging bei singe Vatter un verzallt im vun singem Verspreche. Dä wor ärg bedröv, denn hä hatt sich ald vörgestellt, dat sing Ooschel wie en Märcheprinzessin hierode un e schön Levve an der Sigg vun enem Künning föhre dät. Ävver dat moot no ene Draum blieve un hä dät se all avwiese. Su hätt et rauhig wiggerlevve künne, wann et do nit ene ärg kodde Künning gegovven hätt, dä partout wollt, dat singe Sonn et Ooschel hierode sollt. Hä scheckte dä Prinz op enem Scheff noh däm Schloss, wo et Ooschel met singe Eldere lävte. Wie hä dat schöne Weech soh, dät hä tirektemang si Hätz verleere. Der Conanus, su heeß hä, wor ene jhhöstige un courageete Mann. Ävver beim Ooschel woodt hä stell un rauhig. Su kom et, dat och et Ooschel der Conanus gään hatt. Weil et ävver Godd versproche hatt, si Levve nor im zo schenke, dät et och der Conanus avwiese. Dä fohr bedröv noh Hus un kunnt zickdäm nit mih laache. Der Vatter vun Conanus wor esu wödig, dat hä et Ooschel met Gewalt holle wollt. Hä scheckte ene Bott bei singe Vatter, dä däm saht: „Wann do mer ding Doochter nit metgiss, dann weed minge Künning ene Kreeg aanfange!“ Et Ooschel wor ärg bedröv, dat singe Vatter wäge im un singem Verspreche su vill Gedöns hatt. Et kunnt naachs nit schlofe un üvverlaht, wie et singem Vatter helfe kunnt. Usserdeäm hatt et der Conanus ärg gään un dät in vermesse. Meteins stundt ene Engel an singem Bedd, dä im verzallt, dat hä vun Godd köm un im jet usreechte sollt. Et hoot im genau zo un feel en ene deefe Schlof. Am nächste Morge leef et opgeräg bei singe Vatter: „Papa, Papa, ich muss der jet verzälle. Dis Naach wor ene Engel vun Godd bei mer. Hä hät gesaht, dat ich der Conanus hierode

darf. Ävver et eesch muss ich drei Johre lang met elf Jungfraue op Pilgerfaht noh Rom gonn. Un der Conanus muss sich däufe looße.“ Dä Bescheid maht der Vatter ärg fruh, un hä gov in wigger an dä Bott, dä noh Hus zoröckfohr. Dä rösige Heidekünning wor ärg muulig un muuzig, weil hä sich ald op Kreeg un Krawall gefraut hatt. Ävver singe Sonn wor meteins widder esu glücklich un fruh wie fröhter, su dat hä dä Vörschlag nit zoröckwiese kunnt. Alsu maht et Ooschel sich met zehn Prinzessinne op der Wäg noh Rom. Jede vun dä Jungfraue hatt e eige Scheff, dat vun dausend Mädcher gelenk woodt. De eeschte Station wor Kölle. Die Jungfraue un et Ooschel woodte voll Freud begrüß un kunnte en de Kirche bedde. Ovends lahte se sich all nidder un schleefe rühig, nor et Ooschel wor wackerig. Et dät iggelig op dä nette Engel waade, dä im gerode hatt, die Pilgerfaht zo maache. Un hä kom verhaftig widder. Ävver hä braht kein gode Nohrechte: „Ehr mutt morge fröh tirektemang vun Kölle fottgonn un noh Basel fahre. Vun do sollt ehr zo Foß noh Rom wandere.“ Et Ooschel daach natörllich an de Blose, die et an de Föß han dät, ävver der Engel wor noch nit am Eng met de Neuigkeite. Am nächste Morge verzallt et Ooschel vun däm Engel singe Neuigkeite un frogte de Jungfraue: „Wollt ehr verhaftig metkumme? Üvverlägt et üch god. Ich ben üch nit kodd, wann ehr zeröckfahre wollt!“ Ävver all wore fass entschlosse, metzofahre. Su mahte se sich op dä möhsillige Wäg noh Rom. Wie se en Rom aankome, woodte se vum Paps emfange, dä se noh de Helligdümer vun der Stadt braht. Der Engel hatt och der Paps besok un im gesaht, dat hä met de Jungfraue gonn soll. Su fohr hä met inne zoröck noh Mainz. Do trofe se op der Conanus, dä et nit mih usgehalde hatt ohne sing Ooschel. Dat wor zoesch verschreck un wödig, weil hä si Verspreche, op et zo waade, nit gehalde hatt. Ävver dann fraut et sich doch in zo sinn, un der Conanus leet sich däufe. Su kunnte se de hellige Ih engonn, die vun Godd gesäht wor. Et Ooschel verzallt dem Conanus, wat för e Schecksal op se waade dät un dat ehr Glöck nor koot doote. Der Conanus ävver wollt bei im blieve un si Schecksal deile. Wie de Scheffe üvver der Rhing fohre, versokten de Lück am Ofer, de Jungfraue dovun avzobränge wiggerzofahre, weil de Hunne üvver et Land hergefalle wore. Ävver se fohre wigger op Kölle an. Wie se do aankome, däte de Hunne ald op se waade. Der Conanus sprung an Land för et Scheff vum Ooschel fasszomaache, un woodt tirektemang ömgebraat. Dat passeete och dem Paps un dä Jungfraue wie se versoke, de Scheffe secher en der Hafe zo bränge.

Et Ooschel beugte sich verschreck üvver singe Mann, woodt ävver vum Etzel, dem Künning vun de Hunne huhgetrocke. „E propper un lecker Mädsche bes do“, saht der Etzel, „wells do ming Frau wäade oder stirve wie all die andere?“ Et Ooschel soh in an un saht: „Ich kann un well der nit gehöre, weil ich ald Godd gehöre, un ich sage der och, dat do nie et Regalt üvver Kölle han wees, weil dat Blod vun dä Jungfraue, dat do vergosse häs, sich gäge dich reechte weed.“ Dann feel och et Ooschel dud op der Boddem. Dä kodde Etzel, dä en Wohrheit ene ärge Bangendresser wor, kräht meteins große Angs un ging vun Kölle tirre su flöck hä kunnt. Et hellige Ooschel hat durch si Offer Kölle un de Kölsche gerett. Wat passeete met dem Etzel? Irendwann woodt hä ald un gries un soß an singem letzte Ovend met singem Enkel em Gaade un verzallt im dat Kreppche. Hä hatt nämlich en Christefrau gehierodt un wor ene rähige un brave Mann gewoode.